

Asumandan Kopan Yıldızlar

✍ YAZAN: YASİN ASLIYANIK

📅 TARİH: MART / 2019

*“Zekâsı yıldız gibi parlaktı annemin.
Hep kalbimiz sızlamıştır, dedemin onu
kız çocuğu diyerek okutmamasına.
Böyle bir yıldızı asumandan
koparmamak lazımdı.”*

İhtiraslı bir kadındı annem.

Gür ve uzun saçları, iri gözleri, geniş alını olan 1.60 boylarında tez canlı, çalışkan bir ev hanımıydı.

İki oğluna çok düşkündü.

En çok da okumamızı isterdi.

Karanlığa yanan bir ışık olmamızı düşlerdi.

Bu uğurda hiç bırakmadı ellerimizi. Tüm zorlukları göğsüne dayadı, imanına yaslanarak.

Zekâsı yıldız gibi parlaktı annemin.

Hep kalbimiz sızlamıştır, dedemin onu kız çocuğu diyerek okutmamasına.

Böyle bir yıldız asumandan koparmamak lazımdı.

Annem ne zaman bu eksikliği içinde duysa, kalbi kan yerine hüznün pompaları bedenine.

Delişmen duyguları bir anda karanlık bir zuladaki suskuya dönerdi.

Sonra tekrar kendine gelir, bizden birisi olurdu.

Hayatından çocuklarına parçalar zerke etmeye çalıştı yıllarca.

Duaları eksik etmeden.

Annemin dualarındaki yanık yakarışlar kulağıma ilişirdi çoğu zaman.

İsteklerinin içinde, her yalvarışında unutmadığı cümle; "imanla ölmek ve hayırlı bir devlet memuru olmamızı."

Sonra da içtenliğini yorgun elleriyle yüzüne sürer, aminlerin kucağına bırakırdı.

Saçlarını beyaza boyayan yıllar, bizi çocukluğun elinden çekip alırken, annemdeki emanet gençliği de geri isterdi.

Kabul olmuştu duaları. Ben öğretmen olduktan sonra kardeşim de polis akademisini kazandı.

Annem o kadar mutluydu ki, gözleri ışık pınarlarında yıkanmış gibi parlıyordu.

Lakin insanoğlunun çamuru katılırken bela ve musibetler bu karışıma fazlasıyla konduğu için, bir güldürse de dokuz kere ağlatmadan bırakmıyordu hayat seni.

Yol sapaklarında nasıl bir yaşamın sizi beklediğini kestirmek doğrusu zordu.

15 Temmuz da bu sapaklardan biriydi.

Sapağında sis vardı.

Yokuş vardı.

İlerledikçe yakan soğuk vardı.

Annemin ve çocuklarının yolu da maalesef bu başlangıç noktasından nasibini alacaktı.

Öğretmen olarak çalıştığım kurumdan, yıllık iznimi kopardığım zaman, sevgimin tebessümlerinden bir demet yapar, eşim ve çocuklarımla ziyaretine giderdik annemi.

Nasıl da gülerdi gözlerinin içi, beni ve torunlarını gördüğü zaman.

İçine bir heves dökülür de ne yapacağını şaşırırdı.

Hala yaşma aldırmadan başımı dizine kor, saçlarımı okşayarak "dalımdan kopan canım" derdi.

Yüreğinin sıcaklığını ellerinde hissederdim ılık ılık.

Söylencemiz bazen dudaklarında, bazen de gözlerinde titrerdi. Kolay değildi hayat. »

Acar kalbiyle aldırmadan
Yılmadan ve yıldırmadan
Çok koyaklar yürümüştü bizimle.
Yol kesenlere inat
Soğuk kara inat
Esen boraya inat
Güneşin yakmasına inat
Aldırmadan.
Fakat bizim dertlerimize aldırmadan edemezdi.
Bu gelişimde çabucak hissetti yüzümün yabancı-
lıkta yandığını.

Boynuma doladığı kollarını bırakarak, ellerinin
arasına koydu başımı "nen var gadasını (derdini,
belasını aldığım) aldığım, söyle bana" dedi.

Söylemek istedim, söyleyemedim.

Ne zaman konuşacak gibi olsam, gözyaşları
susturuyordu beni.

Avucumun dolgun yanları ve elimin sırtı istem
dışı gözlerimin çukurunu öfeliyordu (ovalamak).
Sonra başparmağımla işaret parmağım, kaşlarımı sı-
vazlayıp, elmacık kemiklerime dokunup, çenemden
aşağı bırakıveriyordu kendini.

Böylelikle yüzüme serpilen tozakarım kuruyordu.
Ama ıstırabım ıslaktı. ve yakın zamanda kuruya-

cak gibi de durmuyordu.

Tekrar doladı kollarını boynuma uzunca bir
an ve daha bilmediği derdime ağlamaya başladı
annem.

Dinginliğimi bekliyordum konuşmak için.

Gözümdeki koyağa serpilen akarsuyun debisi
düşünce

Dudaklarımdaki titremeler sakinleşince

Burun kanatlarımdaki oynamalar durunca

"yok bir şey, iyiyim" diyebildim. Pek inandırıcı
olmayan bir sesle.

Tekrar sordu benzer bir cümleyle

"nen var gurban olduğum, söyle bana."

Öğrenmişti sonunda eşimin de, benim de kahre-
dici KHK'larla işsiz kaldığımızı.

"Rızkı veren Allah, üzülme biz ne zorluklar gör-
dük, hepsi gelir geçer. İki lokma ekmeğim var otu-
rur yeriz beraber " dedi, hayat tecrübesinin diliyle.

Zihnim çolak kalmıştı. Sağlıklı düşünüp ne yapa-
cağıma karar veremiyordum.

Zamana ihtiyacım olduğunu anlamıştım ve bek-
lemeye koyuldum.

Üç veya dört gün geçmişti ki Emniyette Şube
Müdürü olan kardeşim geldi, uzun yol kat edip

*Annem öğrenmişti sonunda
eşimin de, benim de kahredici
KHK'larla işsiz kaldığımızı.
"Rızkı veren Allah, üzülme
biz ne zorluklar gördük,
hepsi gelir geçer. İki lokma
ekmeğim var oturur yeriz
beraber " dedi.*

İstanbul'dan.

Çok benzerdi anneme her şeyiyle.

Hiçbir şey söylemeden kadife gövdeli, gül rengi kanepenin üzerine kendini kaplayan suskunluğuyla beraber oturdu. Tortulanmış donuk gözleriyle derin derin boşluğa bakıyordu.

O an annemle göz göze geldik. Benim tecrübemi yaşayan annem anlamıştı, kardeşimin gözlerinin niçin boşluğu kucakladığını.

Sessiz bekleşme sürerken:

"Yıllarca beni kullanıp, tüm emeklerimi hiçe sayıp, hiçbir suçum yokken kapı önüne koyuverdiler" diyerek sızlandı kardeşim.

Ruhumuzun mahzenlerinde taşkın bir hüznün geziniyordu.

Karanlık gecede keder yüklü kabile gibiydik adeta.

Anlaşılan bu kederi hepimizden ancak zaman kovacaktı.

Biter, tükenir şey değil gibi görünse de elbet bu günler geçecekti.

Güneş, ışıklarıyla yeryüzüne gündüz bırakıyor, yine ışıklarını çekerek, kendinden yanan bir akşamdan sonra, geceyi bırakmaya devam ediyordu.

Bir akşam kararını verdi, yavaş yavaş durulmaya başlayan mukaffa zihnim.

Yurt dışına çıkıp bir iş bulup çalışacaktım. Kısa bir zaman içinde de eşimi ve çocuklarımı yanıma alacaktım.

Düşünmesi kadar, söylemesi de zordu anneme. Yorumsuz kalsa da sicim gibi indirecekti gözyaşlarını yüreğine.

Kurtuluşumu gidişte görse de, hep çiğ bir aydınlık yaşayacaktı.

Biliyorum gidince arkamdan yabani bir menekşe gibi solacaktı.

Sanki ben...

Ellerini öpüp izin aldım.

Sonra eşimle çocuklarıma baktım.

Küçük kızıma sarıldım, sarılabildiğim kadar.

Küçüklükten beri hep kaçtım duygusal ortamlardan ama kurtulamadım.

Kardeşim, gitme abi beraber bir iş kurarız, dedi ama çok soğumuştum her şeyden. Kendimi sıfırlayacak bir yeniliğe ihtiyacım vardı.

Soluk aldırmayan bu zulmü terk etmek için koyuldum yola.

İçimdeki his gidemeyeceksin diyordu bana. »

Neden böyle bir duygu dolaşıyordu anlamadığım yanlarımda bilemiyorum?

Acaba gördüğüm rüyanın etkisinden dolayı mı. Aslan kadar üç tane canavar, ne zaman odadan dışarı çıkmak için kapıya yönelse, hemen ayaklanıp, yanıma gelip engel oluyorlardı.

Rüya işte. Rüya ile amel edilmez dedim, koyuldum yola.

Sık sık telefonla durumumu bildirdim, gideceğim karşı ülkedeki arkadaşıma.

Çıkış pulumu aldıktan sonra birçok vatandaş gibi uzun kuyrukta bekleyerek, çıkış bankosundaki polise isteği üzerine pasaportumu verdim.

Endişeli gözlerim görevlinin üzerinde geziniyordu.

Pasaportumdan çektiği gözlerini, bilgisayara doğru yönlendirdi. Birden mezar taşı kadar soğuklaştı. Kaşları çatıklaştı.

Gördüğüm rüya aklıma geldi. Kaygının tortusu bakışlarımın dibindeydi.

Polis hiç oralı olmadan elini önündeki telefonun ahizesine doğru götürdü. Kavracağı ahizeyi başına doğru götürmeden hafızasındaki tuşlara dokundu. Ağzını ahizeye vererek kurduğu bir cümleden sonra etrafımı saran polisler tarafından gözaltına alındım.

Beynimin oluksuz çatısına evhamlarım yağmaya başladı.

Kalbim olduğu yere çömelip kaldı.

Gözaltında bir köşede yaklaşık üç saat bekledim. Sonra pasaportumu "zayı" diyerek alıp, beni bıraktılar. Anlaşılan bu yokuşu tırmanamayacaktım.

Gönlüme gelen üzüntüyle ailemin yanına geri dönmüştüm.

Yorgunluğumu, bıkkınlığımı, endişelerimi, korkula-

rımı nefesimle yavaşça gökyüzüne salarak.

Ailem de bilemedi. Gidemediğime üzülseler mi sevinseler mi?

Faydasız çırpınışlarımı takip eden kardeşimin de zihni bir ara kendi derdinden uzaklaşmış, bana temerküz etmişti.

Saatlerin asırlaştığı, sadizmin hummalaştığı zaman gözlerimizin bütün aydınlığını alıp giderken, kardeşim kendi kararını verdi. Kendine bir kafe açacaktı. Ben de kardeşimin samimi tekliflerinin yerine, Ankara'daki evime geri dönüp özel ders vermeyi yeğledim. Veya bir iş bulup çalışacaktım, kelepçelerle ıstırabın yeni gayyalarına düşmezsek.

Öptüm annemin yase-min ellerini. Yola çıkmak için izin istedim.

Bir kere daha gözlerimin imbiğinden geçirdim yüzünü.

Tekrar görmek nasip olur mu bilemiyordum?

Gözlerime bakarak "korkma" dedi! Bakışla-rımın korkudan solan

rengini görmüş olmalıydı.

"Korkmuyorum" dedim, yine inandırıcı olmayan bir sesle.

Yapılanları hazmedememenin verdiği hicranla koyuldum yola, ailemi yanıma alarak.

Eriyen yüreğimizin acısı yol boyunca dudaklarımın hareket hevesini bitirmişti.

Konuşmaya ihtiyaç olmadıkça koruduk suskunlu-ğu, yolculuk boyunca.

Akşamla buluşmak üzere olan uyuşuk karanlıkla beraber, sessizce girdik şehre.

Bitmeyen yollar sonunda evimize kadar kıvrılıp ulaştırdı bizi hanemize.

Kendimi şişman mavi tenli koltuğa bırakıverdim,

**"Hak ettiğimiz
mesleğimizle
birlikte,
hayallerimiz de
adaletsiz bir şekilde
kahkahalarla
çalındı.
Tazminatlarımız
verilmedi. Hatta
başka bir işle
uğraşma hakkımız
dolaylı yoldan
elimizden alındı"**

bacaklarımı karşıya doğru gererek.

Düşüncelerimdeki intiba saçlarımı yoluyordu. Ama saç diplerim değil de kalbim acıyordu.

Mırıldanıyordum kendi kendime içimdeki olta attığım izbe koridorda.

"Hak ettiğimiz mesleğimizle birlikte, hayallerimiz de adaletsiz bir şekilde kahkahalarla çalındı. Tazminatlarımız verilmedi. Hatta başka bir işle uğraşma hakkımız dolaylı yoldan elimizden alındı" diye.

Bekliyorduk hangi şafak vakti; kelepçeler, bileklerimize suçsuz yere vurulacaktı diye.

Çalan her kapıya hem eşim, hem çocuklar endişeyle irkiliyorlardı. Kalpleri güvercin kalbi gibi atıyor, tekrar sakinleşmeleri zaman alıyordu.

Çünkü etrafımızda her gün bir apartman polis tarafından basılıp, mahallenin en iyi, en yardımsever insanları ellerine vurulan prangalarla gözaltına alınıyordu. Giden de bir daha gelmiyordu.

Ailemin psikolojisi gün geçtikçe daha da kötüleşti. Rahat soluk alabilmeleri için çocuklarımı eşimle birlikte annesinin yanına gönderdim.

Ben de bu ara kendime uygun bir iş bulmaya karar verdim. İşyerleri ihtiyaçları olduğunu ifade ettikleri halde korkudan "hocam kusura bakma SGK' da öncesinde nerede çalıştığın belli oluyor, inanin durumunuza biz de çok üzülüyoruz" diyerek ümit öldürüyorlardı.

Çoğu zaman yamaçları kuraklıktan kuruyup çatlayan dağlar gibi, kırık kalbim yorgunluğun elinde,

akşamın baygın karanlığını yararak eve gelirdim.

Evde artık yalnızlığı soluyordum. Açlığı, azlığı, yorgunluğu, korkuyu bilen yalnızlıktı bu.

Bir an gözüm kızımın okulda babalar günü için yaptığı duvarda asılı olan "Canım Babam" afişine takıldı.

Kendi kendime "canım kızım, senin canın baban artık bir terörist" diyordum. Hem de bir gecede oldu.

Okulların açılma vakti geldi. Canım kızım annesiyle birlikte tekrar yaşamız olduğumuz beldeye döndü.

Ama zincirlenmiş karanlık devam ediyordu.

Nitekim bu ara karanlığın bedeni bir sabah ben yokken eve girmişti. Polisler evi basıp, kara bulutların gürültüsünü bırakıp gitmişti. Geride korku dolu gözler bırakarak.

Yakalanmamak için güvenmediğim adaletten köşe bucak kaçıyordum. Gönüllere üzüntü veren bir kaçışla.

Ve uzun zamandır kaçıyorum herkesten, ele geçmemek için.

Hasretimden eriyen

annemin kalbi daha fazla dayanamadı.

Tükenen kalbi doktor müdahalesiyle yeniden kendini bulmuştu.

Efsanevi bir yaratık yutmuştu her şeyimizi. Kalbimdeki ateşi bile. Aklım annemde. Yudumlayabiliyor mu bensiz zamanı?

Şimdilerde semalara yükselen duası, "Allah'ım oğlumu bir kere daha görmeden canımı alma."

Merak etme anne gelirim bir gün,

Doya doya öperim seni her gün.

**Çırpınır durur da
annemin kalbi
Bilmez mi ayrılık
kaderin ilmi
Gönül saati
tık tık evlat arar
Gecelere yılmadan
vuslat sorar
Merak etme anne
gelirim bir gün.**

**Duam var sana
velivalideyye
Her vakit dilimdesin
diye diye
Gözlerinde güneş
hala sıcak mı?
Üzülme diyene,
oğlun kaçak mı?
Merak etme anne
gelirim bir gün
Doya doya öperim
seni her gün.**

Kaynak:

Okumuş olduğunuz bu hikaye Türkiye’de zulümden kaçıp gaybubet hayatı yaşayan rumuz isimli Yasin Aslıyanık tarafından kaleme alınmıştır. Yasin Aslıyanık, Türkiyede ki yaşanmış mağduriyet hikayelerini AST’nin bizzat tanıdığı güvenilir bir kaynağa ulaştırmıştır. Kişilerin güvenliği açısından yerler ve isimler deşifre edilmemektedir.

Copyright © APH ve AST, 2019

APH NO: SS-1-7-0319VB-TR

Bu eserin tüm yayın hakları APH ve Advocates of Silenced Turkey-AST’ye aittir.

Eserde yer alan metin ve resimlerin, APH ve AST önceden

yazılı izni olmaksızın, elektronik, mekanik, fotokopi ya da herhangi bir kayıt sistemi ile çoğaltılması, yayımlanması ve depolanması yasaktır.

Tamamen yaşanmış olayların derlemesi olan bu çalışmayı, hala bu zulümlere maruz kalarak hürriyetleri ellerinden alınan binlerce insana, dağılarak

paramparça olan ailelere ve artık ülkelerinde yaşama umutları kalmadığı için daha fazla haksızlıklara maruz kalmadan özgürce yaşayabilecekleri bir

hayata adım atabilmek uğruna çıktıkları zorlu yolculuklarda Ege ve Meriç’in azgın sularında can veren masum

Anadolu insanına ithaf ediyoruz...

